

Daniels Bog – nummer toogtres

Afsløring af juvelerne i William Millers profetiske syn: en kritisk undersøgelse af adventismens afvigelse fra det »store lys« og kaldet til at vende tilbage til de sande grundvolde

Jeff Pippenger
2024-01-26

Juvelerne i William Millers drøm vil skinne ti gange klarere, end de skinnede i milleritternes historie. Milleritternes forståelse af den kundskab, der blev forøget under deres historie, var korrekt, men ufuldstændig. Når deres forståelse placeres i en mere nøjagtig historisk sammenhæng, påviser den mere alvorlige implikationer, for den udvider ikke blot de profetiske sandheder, som juvelerne repræsenterer, men frembringer også prøven for de ti jomfruer i de sidste dage. Milleritternes forståelse er fremstillet på de to pionerkort (1843 og 1850). Begge kort var en opfyldelse af de tavler, der er profeteret om i Habakkuks kapitel to, og det forhold, at kortene var en opfyldelse af Habakkuk, og også at netop disse sandheder var adventismens grundlæggende sandheder, blev identificeret som sådanne af Profetiens Ånd.

Forståelsen af nogle få af de grundlæggende sandheder blev forøget i herlighed, da milleritterne efter den store skuffelse den 22. oktober 1844 blev ledt til en forståelse af den himmelske helligdom og de sandheder, der er knyttet til helligdommen. Men Adventismens overgang til en laodikeisk tilstand i 1856 og deres endelige forkastelse af de „syv tider“ i 1863 førte dem ind i Laodikeas ørken. Ingen betydningsfuld sandhed er blevet frembragt gennem adventismen siden 1850'erne. Hvis du betvivler den påstand, så påvis, hvorfor den er urigtig.

Milleritterne havde ret i deres forståelse af Daniel to, men deres forståelse var begrænset. Adventismen gik aldrig ud over den milleritiske forståelse. I dag kan alle otte riger, som er fremstillet i Daniel kapitel to, ses, ligesom symbolikken i, at Daniel bad om at forstå hemmeligheden i Nebukadnezars drøm, kan ses. Denne hemmelighed repræsenterer den sidste profetiske hemmelighed (alle profeterne identificerer de sidste dage), og den sidste profetiske hemmelighed er det, som Johannes identificerer som Jesu Kristi Åbenbaring. Denne hemmelighed bliver afseglet, når „tiden er nær“, lige før nådetiden afsluttes, og denne hemmelighed bliver nu afseglet for dem, som vælger at se.

Milleritternes forståelse af „det daglige“ i Daniels Bog blev af inspirationen identificeret som korrekt, men i 1901 begyndte adventismen en proces, hvorved den forkastede denne grundlæggende sandhed, og i 1930'erne var adventismen vendt tilbage til det gamle protestantiske syn, som hævder, at „det daglige“ repræsenterer et eller andet aspekt af Kristi helligdomstjeneste. Dette sataniske syn, siger Profetiens Ånd, kom fra „engle, som var blevet uddrevet af himlen“. I dag kan det korrekte milleritiske syn på „det daglige“ ses som ikke alene symbolet på hedenskabet, men også symbolet på adventismens oprør, som bringer den kraftige vildfarelse over dem, der ikke elsker sandheden.

Milleritterne blev ledt til den korrekte dato for de to tusind tre hundrede års udløb, og adventismen anerkendte umiddelbart efter den store skuffelse et tiltaget lys forbundet med den profeti; men med deres forkastelse af de "syv tider" fra 1856 til og med 1863, ja, lige indtil denne dag, har de ikke set noget fremadskridende lys ud fra den lære, som de hævder er deres centrale søjle og grundvold. I dag kan de "syv tider" ses (af dem, der er villige til at se) som værende direkte forbundet med enhver tidsperiode i de to tusind tre hundrede års profeti.

De første niogfyre år repræsenterer den cyklus, hvor landet hviler hvert syvende år, og som gentages syv gange. De fire hundrede og halvfems år repræsenterer ikke blot en prøvetid for det gamle Israel, men angiver også, hvor mange års oprør mod buddet om at lade landet hvile der måtte forløbe for at ophobe i alt halvfjerds år, hvor landet blev hindret i at hvile (hvilket er fangenskabets periode for netop dette oprør). Den uge, i hvilken Kristus stadfæstede pagten, er opbygget med tre og et halvt år frem til korset og tre og et halvt år efter korset. I den uge samlede Kristus alle mennesker, for han sagde, at hvis han blev ophøjet, ville han samle alle mennesker.

Nu går dommen over denne verden; nu skal denne verdens fyrste kastes ud. Og jeg, når jeg bliver ophøjet fra jorden, vil drage alle til mig. Johannes 12,31-32.

De to tusind fem hundrede og tyve dage, hvori Kristus stadfæstede pagten og samlede mennesker til sig selv, repræsenterer de to tusind fem hundrede og tyve år, hvori Gud spredte sit genstridige folk på grund af striden om sin pagt. De „syv tider“, som blev fuldbyrdet over Israels nordrige, repræsenterede spredningen over to tusind fem hundrede og tyve år, som begyndte i 723 f.Kr. og endte i 1798. Året 538 deler de to perioder og skaber to på hinanden følgende perioder på tolv hundrede og tres år. Den første periode repræsenterer nedtrampningen af helligdommen og hæren ved hedenskabet, og den anden den nedtrampning, som blev udført af pavedømmet.

De „syv tider“ på to tusind fem hundrede og tyve år over det sydlige rige, som begyndte i 677 f.Kr. og endte i 1844, afsluttedes den 22. oktober 1844. Det er et symbol på pagtens forbandelse og blev fuldbyrdet ved lyden af jubelårsbasunen, som skulle blæses på Forsoningsdagen. Den antitypiske Forsoningsdag, som begyndte den 22. oktober 1844, repræsenterer et tidsrum. Det er perioden for den undersøgende dom, og i løbet af dette tidsrum skulle jubelårsbasunen, der er knyttet til den hellige cyklus af syv, lyde.

Men i den syvende engels røsts dage, når han begynder at basune, skal Guds mysterium fuldendes, således som han har forkyndt det for sine tjenere, profeterne. Åbenbaringen 10:7.

Lyden af den syvende basun, som begyndte den 22. oktober 1844, repræsenterer jubelbasunen i den hellige cyklus af syv, sådan som den er fremstillet i Tredje Mosebog femogtyve. Milleritterne havde i sidste ende ret med hensyn til dateringen af profetien om de to tusind tre hundrede år, og adventismen kom til at forstå mere af den umiddelbart efter den store skuffelse, men Millers „juvel“, perioden på to tusind tre hundrede år, skinner i dag ti gange klarere. Hvert profetisk kendetegn ved de syv perioder, som er repræsenteret inden for perioden på to tusind tre hundrede år, har en direkte profetisk forbindelse med de to tusind fem hundrede og tyve år („syv tider“) i Tredje Mosebog kapitel femogtyve og seksogtyve.

Milleriterne forkastede den frafaldne protestantismes og katolicismens påstand om, at „dit folks røvere“, som „ophøjede sig selv“ og „faldt“, var et symbol på Antiochus Epifanes, og de havde ret. De kendte og forsvarede den sandhed, at det er Rom, som i Guds profetiske ord fremstilles som „dit folks røvere, som stadfæstede synet“, og ikke en eller anden ukendt og historisk ubetydelig syrisk konge, der stadfæstede synet.

I dag lærer adventistiske teologer, at „dit folks røvere“ er Antiochus Epifanes. I dag gentages det argument, som i den milleritiske historie repræsenterede, at det tidligere pagtsfolk, som blev gået forbi, ikke forstod og heller ikke kunne forstå synet (hvilket stadfæstes ved den rette forståelse af „dit folks røvere“), endnu en gang af det tidligere pagtsfolk, som endnu en gang bliver gået forbi.

Hvor der ingen åbenbaring er, bliver folket tøjlesløst; men salig er den, som holder loven.
Ordsprogene 29,18.

Milleriterne lærte med rette, at de to tusind fem hundrede og tyve år („syv tider“) i Tredje Mosebog seksogtyve var den længste og sidste tidsprofeti i Bibelen, men laodikeisk adventisme forkastede denne „juvel“ i 1863, og i dag kan det ses (af dem, som ønsker at se), at ikke alene havde milleriterne ret i at identificere „syv tider“ som den længste tidsprofeti i Bibelen, men også at „forbandelsen“, som er Guds harme, blev fuldbyrdet over både Israels nordlige og sydlige riger.

I dag kan de respektive afslutninger på disse to forbitrelser, som Daniels Bog omtaler (ligesom andre profeter gør det), ses som to bogstøtter (den første og den sidste) for en periode på seksogfyre år, hvor Kristus opførte det milleritiske tempel, således som dette blev forbilledliggjort ved de seksogfyre dage, Moses var på bjerget for at modtage anvisninger til opførelsen af tabernaklet i ørkenen; og ved de seksogfyre år, Herodes' ombygning af templet varede, hvilket farisæerne henviste til i deres samtale med Kristus om, at Han ville »oprejse« det ved renselsen af et tempel, som var blevet »ødelagt« af handlende og pengevekslere, og også ved opstandelsen af Hans menneskelige tempel, som blev skabt med seksogfyre kromosomer. I dag er de milleritiske grundsandheder lige så korrekte som nogensinde, men de er nu ti gange mere dybsindige.

I dag kan det ses (af dem, som er villige til at se), at da Kristus præsenterede sig selv som Palmoni (den Underfulde Tæller, eller Hemmelighedernes Tæller) i det trettende vers i Daniels ottende kapitel, fremstillede Han forbindelsen mellem et syn, der repræsenterede en periode på to tusind tre hundrede år, og et andet syn, der repræsenterede to tusind fem hundrede og tyve år. Når forholdet mellem disse to profetiske perioder erkendes, kan det ses, at de er direkte forbundet med de tolv hundrede og tres år med paveligt herredømme, som igen er forbundet med de tolv hundrede og halvfems år i Daniel 12 og også de tretten hundrede og fem og tredive år i samme vers.

Der er mange flere direkte forbindelser mellem profetiske tidsperioder, som er knyttet til de to syner i vers tretten og fjorten i Daniel otte, men de erkendes kun af dem, som ønsker at se. Men i dag, ud over forbindelserne mellem alle de tidsperioder, som føres sammen af de to syner, er der åbenbaringen af navnet Palmoni (den vidunderlige Tæller, eller Hemmelighedernes Tæller). Milleritterne havde ret med hensyn til de to vers, men var begrænsede, og i dag befinder adventismen sig ganske enkelt i fuldstændigt og absolut mørke.

Stand jeres selv, og undres; råb højt, ja, råb: de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dørskheds ånd og lukket jeres øjne; profeterne og jeres fyrster, seerne, har han tilhyllet. Og alt syn er blevet for jer som ordene i en bog, der er forseglet, og som man giver til en, der kan læse, idet man siger: Læs dog dette; og han siger: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og bogen gives til en, der ikke kan læse, idet man siger: Læs dog dette; og han siger: Jeg kan ikke læse. Esajas 29:9–12.

Søster White påpeger, at William Miller fik „stort lys“ over Johannes' Åbenbarings Bog, men hans forståelse af Åbenbaringens tolvte, trettende, syttende og attende kapitel var, ganske enkelt, ikke korrekt. Disse forkerte opfattelser er ikke fremstillet på de to hellige tavler, men det, som er fremstillet fra Johannes' Åbenbarings Bog, kapitel ni, er den „juvel“, at islam er fremstillet ved de tre veer.

“Prædikanter og folk har betragtet Johannes' Åbenbaring som gådefuld og af mindre betydning end andre dele af den Hellige Skrift. Men jeg så, at denne bog i sandhed er en åbenbaring givet til særlig gavn for dem, som skulle leve i de sidste dage, for at lede dem til at erkende deres sande stilling og deres pligt. Gud ledte William Millers sind til profetierne og gav ham stort lys over Johannes' Åbenbaring.” Early Writings, 231.

Udtrykket „stort lys“ i Søster Whites skrifter er meget oplysende. Miller forstod Åbenbaringens menigheder, segl og basuner, for hellige engle „ledede hans sind“ med hensyn til disse emner. Det „store lys“, der blev givet til Miller, blev fremstillet på de to hellige tavler, og de læremæssige sandheder, som var det „store lys“, blev i hans drøm identificeret som „juveler“. Adventismen fik dette „store lys“ og begyndte at dække det til med falske juveler med begyndelse i 1863. Princippet om „lys“ er, at „lys“ er det, Kristus bruger til at dømme en person eller et folk.

Ikke alene dømmer „lys“ et folk, men også det „lys“, som de kunne have haft, hvis de ikke havde gjort modstand imod det (sådan som de gjorde i 1856, blot ét blandt mange eksempler). Den anden egenskab, der er forbundet med „lys“, er, at det „lys“, som forkastes, frembringer en tilsvarende grad af mørke. Adventismen forkastede og tildækkede det „store lys“, som Gud gav til Miller, og som repræsenterer adventismens grundvold.

Han, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft „stort lys“: „De er ikke plagede og forfærdede på grund af deres moralske og åndelige tilstand.“ Ja, „de har udvalgt deres egne veje, og deres sjæl har behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil udvælge deres vildfarelser og lade det komme over dem, som de frygter; fordi ingen svarede, da jeg kaldte, fordi de ikke hørte, da jeg talte, men gjorde det, som var ondt i mine øjne, og udvalgte det, som jeg ikke havde behag i.“ „Gud sender dem en kraftig vildfarelse, så at de skal tro løgnen,“ fordi „de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,“ „men fandt behag i uretfærdigheden.“ Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.

„Den himmelske Lærer spurgte: 'Hvilken stærkere vildfarelse kan bedrage sindet end den foregivelse, at I bygger på det rette fundament, og at Gud tager imod jeres gerninger, når I i virkeligheden udfører mange ting efter verdslig klogskab og synder mod Jehova? Åh, det er et stort bedrag, en forførende vildfarelse, som tager sindene i besiddelse, når mennesker, som én

gang har „kendt sandheden“, forveksler gudsfrygtens ydre skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod og ikke mangler noget, mens de i virkeligheden mangler alting.” Testimonies, bind 8, 249, 250.

Laodikea, som adventismen blev i 1856, repræsenterer dem, som engang fik givet „stort lys“, men er bestemt til at modtage Andet Thessalonikerbrevs „kraftige vildfarelse“, alt imens de tror, at det falske fundament, de har opført ved indførelsen af falske mønter og juveler, er forordnet af Gud, men i virkeligheden er det et fundament, som er bygget på sand. Adventismen er „en kirke, som har haft stort lys, store beviser“, men er en „kirke“, som har forkastet „det budskab, Herren“ har „sendt“, og som siden har modtaget „de mest urimelige påstande og falske antagelser og falske teorier“.

”Usanctificerede prædikanter stiller sig op imod Gud. De priser Kristus og denne verdens gud i samme åndedrag. Mens de i bekendelse modtager Kristus, omfavner de Barabbas og siger ved deres handlinger: »Ikke denne mand, men Barabbas.« Lad alle, som læser disse linjer, tage sig i agt. Satan har pralet af, hvad han kan gøre. Han mener at kunne opløse den enhed, som Kristus bad om måtte eksistere i Hans menighed. Han siger: »Jeg vil gå ud og være en løgnens ånd for at bedrage dem, som jeg kan, til at kritisere og fordømme og forfalske.« Lad bedragets og det falske vidnes søn finde gehør hos »en menighed, der har haft stort lys,« store beviser, og denne menighed vil forkaste det budskab, Herren har sendt, og modtage de mest urimelige påstande og falske antagelser og falske teorier. Satan ler ad deres dårskab, for han ved, hvad sandhed er.

„Mange vil stå på vore prædikestole med den falske profetis fakkelt i deres hænder, antændt fra Satans helvedesfakkelt. Hvis tvivl og vantro næres, vil de trofaste prædikanter blive fjernet fra det folk, som mener, at de ved så meget. ‘Havde du kendt,’ sagde Kristus, ‘også du, i det mindste på denne din dag, det, som tjener til din fred! Men nu er det skjult for dine øjne.’“

„Ikke desto mindre står Guds grundvold fast. Herren kender dem, som hører Ham til. Den helliggjorte tjener må ikke have svig i sin mund. Han må være åben som dagen, fri for enhver plet af ondskab. En helliggjort tjeneste og presse vil være en kraft til at lade sandhedens lys stråle frem over denne genstridige slægt. Lys, brødre, mere lys behøver vi. Stød i basunen på Zion; lad alarmsignalet lyde på det hellige bjerg. Saml Herrens hærske med helliggjorte hjerter for at høre, hvad Herren vil sige til sit folk; for Han har øget lyset for alle, som vil høre. Lad dem være væbnede og rustede og drage op til kampen — til Herrens hjælp mod de mægtige. Gud selv vil virke for Israel. Hver løgnagtig tunge skal bringes til tavshed. Englehænder vil omstyrte de bedrageriske anslag, som er ved at blive udtænkt. Satans bolværker skal aldrig sejre. Sejren vil ledsage den tredje engels budskab. Ligesom føreren for Herrens hærske rev Jerikos mure ned, således skal Herrens budholdende folk sejre, og alle modstående kræfter blive besejret. Lad ingen sjæl klage over Guds tjenere, som er kommet til dem med et himmelsendt budskab. Søg ikke længere fejl hos dem ved at sige: ‘De er for bastante; de taler for stærkt.’ De taler måske stærkt; men er det ikke nødvendigt? Gud vil få tilhørernes ører til at runge, hvis de ikke vil agte på Hans røst eller på Hans budskab. Han vil fordømme dem, som sætter sig op imod Guds ord.“

„Satan har iværksat enhver mulig forholdsregel for, at intet skal komme iblandt os som et folk for at revse og irttesætte os og formane os til at lægge vore fejl bort. Men der er et folk, som vil bære Guds ark. Nogle vil gå ud fra iblandt os, som ikke længere vil bære arken. Men disse kan ikke opføre mure for at hindre sandheden; for den vil gå fremad og opad til enden. Tidligere har Gud oprejst mænd, og Han har stadig mænd med anledningens muligheder ventende, beredte til at gøre Hans vilje—mænd, som vil gå igennem restriktioner, der kun er som mure kalket med utjenlig mørtel. Når Gud lægger sin Ånd på mennesker, vil de arbejde. De vil forkynde Herrens ord; de vil opløfte deres røst som en basun. Sandheden vil ikke blive formindsket eller miste sin kraft i deres hænder. De vil vise folket deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder.“ Testimonies to Ministers, 409–411.

At identificere det sataniske symbol “det daglige” som et symbol på Kristus er at prise “Kristus og denne verdens gud i samme åndedrag. Mens de tilsyneladende modtager Kristus, favner de Barabbas og siger ved deres handlinger: ‘Ikke denne Mand, men Barabbas.’” De sandheder, som i Millers drøm fremstilles som “juveler”, og som også grafisk blev illustreret på de to hellige tavler, er det “store lys”, som Miller fik givet, og som adventismen har forkastet.

De bekender sig til at prise Kristus med et satanisk symbol og hævder, at de står på Guds grundvold, når det i virkeligheden er en falsk grundvold, som bringer en kraftig vildfarelse over alle, der tager deres stand på denne fejlagtige læremæssige struktur. Der er intet nyt under solen, og det moderne Israel vandrer ganske enkelt i det profetiske fodspor af det gamle Israel.

„Én sag tynger min sjæl: den store mangel på Guds kærlighed, som er gået tabt gennem vedvarende modstand mod lys og sandhed og gennem indflydelsen fra dem, der har været engageret i aktivt arbejde, og som, trods bevis på bevis, har udøvet en indflydelse for at modvirke det værk i budskabet, som Gud har sendt. Jeg peger på det jødiske folk og spørger: Skal vi lade vore brødre vandre ad den samme vej i blind modstand, lige til nådetidens afslutning? Hvis noget folk nogen sinde har haft behov for sande og trofaste vægte, som ikke vil tie, som vil råbe dag og nat og forkynde de advarsler, Gud har givet, så er det syvendedagsadventisterne. De, som har haft stort lys, velsignede anledninger, og som, ligesom Kapernaum, er blevet ophøjet til himlen med hensyn til privilegier, skal de ved ikke at gøre brug af disse overlades til et mørke svarende til storheden af det lys, der er givet?“

„Jeg ønsker at appellere til vore brødre, som skal samles ved Generalkonferencen, om at give agt på det budskab, der er givet til laodikeerne. Hvilken tilstand af blindhed er ikke deres! Dette emne er blevet fremholdt for jeres opmærksomhed igen og igen, men jeres utilfredshed med jeres åndelige tilstand har ikke været dyb og smertelig nok til at fremvirke en reformation. ‘Du siger: Jeg er rig og har overflod og mangler intet; og du ved ikke, at du er elendig og jammerlig og fattig og blind og nøgen.’ Skylden for selvbedrag hviler på vore menigheder. Mange menneskers religiøse liv er en løgn.” Manuscript Releases, bind 16, 106, 107.

„Kapernaum“ var den by, som Jesus valgte som sin egen by.

“I Kapernaum opholdt Jesus sig i mellemprioderne mellem sine rejser frem og tilbage, og den blev kendt som ‘hans egen by’. Den lå ved bredden af Galilæas Sø og nær grænserne til den smukke Gennesaret-slette, om ikke ligefrem på den.” Messias’ Liv, 252.

Kristus valgte Kapernaum, således som han fordum havde udvalgt Jerusalem.

Og til hans søn vil jeg give én stamme, for at David, min tjener, altid må have en lampe for mit åsyn i Jerusalem, den by, som jeg har udvalgt mig til at sætte mit navn dér. 1 Kong 11,36.

Kristus udvalgte adventismen som sin by i 1844, og i 1863 havde adventismen genopbygget byen „Jeriko“, et symbol på laodikeisk bekvemmelighed og velstand. Som med det gamle Israel, således også med det moderne Israel. Adventismen tror, at de er borgerne i Guds særlige by, men de har forkastet det „store lys“, som tilvejebringer beviset på borgerskab. Ligesom Shilo på Elis, Hofnis og Pinehas' tid vil adventismen blive dømt i overensstemmelse med det „store lys“, som de fik anledning til at modtage.

„Blandt dem, der bekender sig som Guds børn, er der blevet lagt alt for lidt tålmodighed for dagen, hvor mange bitre ord er blevet talt, hvor megen fordømmelse er blevet udtalt imod dem, som ikke er af vor tro. Mange har betragtet dem, der tilhører andre kirker, som store syndere, skønt Herren ikke betragter dem således. De, som således ser på medlemmerne af andre kirker, har behov for at ydmyge sig under Guds mægtige hånd. Dem, der fordømmer, kan have haft kun lidt lys, få anledninger og rettigheder. Havde de haft det lys, som mange af medlemmerne i vore menigheder har haft, kunne de være gået frem med langt større hastighed og have fremstillet deres tro bedre for verden. Om dem, der roser sig af deres lys og dog undlader at vandre i det, siger Kristus: 'Men jeg siger eder: Det skal være tåleligere for Tyrus og Sidon på dommens dag end for eder. Og du, Kapernaum [Syvendedags Adventister, som har haft stort lys], som er ophøjet indtil himmelen [med hensyn til rettigheder], skal styrtes ned til helvede; thi dersom de kraftige gerninger, som er skete i dig, var skete i Sodoma, da var den blevet stående indtil denne dag. Men jeg siger eder, at det skal være tåleligere for Sodomas land på dommens dag end for dig.' På den tid tog Jesus til orde og sagde: 'Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige [i deres egen vurdering] og åbenbaret det for de umyndige.'“

„Og nu, fordi I har gjort alle disse gerninger, siger Herren, og jeg talte til jer, idet jeg stod tidligt op og talte, men I hørte ikke; og jeg kaldte på jer, men I svarede ikke; derfor vil jeg gøre mod dette hus, som er kaldt med mit navn, og som I stoler på, og mod det sted, som jeg gav til jer og til jeres fædre, således som jeg har gjort mod Silo. Og jeg vil støde jer bort fra mit åsyn, således som jeg har stødt alle jeres brødre bort, hele Efraims sæd.“

„Herren har iblandt os oprettet institutioner af stor betydning, og de skal ledes, ikke som verdslige institutioner ledes, men efter Guds orden. De skal ledes med et udelt blik på hans herlighed, for at fortabte sjæle på enhver måde må blive frelst. Til Guds folk er Åndens vidnesbyrd kommet, og dog er der mange, som ikke har agtet på irettesættelser, advarsler og råd.

„Hør nu dette, I tåbelige folk, uden forstand, som har øjne og ikke ser, som har ører og ikke hører: Frygter I mig ikke, siger Herren? Bæver I ikke for mit åsyn, jeg som har sat sandet som havets grænse ved en evig forordning, så det ikke kan overskride den? Og om dets bølger end bruser, formår de dog intet; om de end larmer, kan de dog ikke komme over den. Men dette folk har et frafaldent og genstridigt hjerte; de er faldet fra og gået bort. Heller ikke siger de i

deres hjerte: Lad os nu frygte Herren vor Gud, som giver regn, både den tidlige og den sildige, i dens tid; han bevarer for os høstens fastsatte uger. Jeres misgerninger har vendt disse ting bort, og jeres synder har tilbageholdt det gode fra jer. ... De dømmer ikke den faderløses sag, skønt de har fremgang, og den nødlidendes ret håndhæver de ikke. Skulle jeg ikke hjemsøge for disse ting? siger Herren; skulle min sjæl ikke hævne sig på et sådant folk som dette?”

„Skal Herren nødes til at sige: 'Bed ikke du for dette folk, og opløft hverken råb eller bøn for dem, og gå ikke i forbøn for mig; thi jeg vil ikke høre dig'? 'Derfor er regnskyllene blevet holdt tilbage, og der har ikke været nogen sildigregn.... Vil du ikke fra denne tid råbe til mig: Min Fader, du er min ungdoms fører?'“ Review and Herald, 1. august 1893.

Vi vil fortsætte vor behandling af det „store lys“, som blev givet til William Miller over Johannes' Åbenbaring, i den næste artikel.

„Da Kristus kom til verden for at legemliggøre den sande religion og ophøje de principper, som bør styre menneskers hjerter og handlinger, havde løgnen fået så dybt et greb om dem, der havde haft så stort lys, at de ikke længere forstod lyset og ikke havde nogen tilbøjelighed til at opgive traditionen for sandheden. De forkastede den himmelske Lærer, de korsfæstede herlighedens Herre, for at de kunne fastholde deres egne skikke og påfund. Netop den samme ånd kommer til syne i verden i dag. Mennesker er uvillige til at undersøge sandheden, for at deres traditioner ikke skal blive forstyrret, og en ny tingenes orden blive indført. I menneskeheden findes der en stadig tilbøjelighed til at fare vild, og mennesker er af natur tilbøjelige til højt at ophøje menneskelige forestillinger og kundskab, mens det guddommelige og evige ikke erkendes eller værdsættes.“ Counsels on Sabbath School Work, 47.